

det at bebrejde Dem i Forholdet til Deres Frue end den Overilelse, som førte Dem hertil, og som De altsaa nu selv erkender?“

Jægermesteren saae ængstet over paa ham med en usikker Anelse i Blikket.

„Hvordan mener De?“

„Har De ikke ved andre Lejligheder truet Deres Frue med korporlig Overlast? En Gang endogsaa med en Hundepisk?“

Jægermesteren tog beskæmmet Øjnene til sig.

„Saa har De talt med min Kone!“

„De kan altsaa ikke fragaa, at De tidligere har forsøgt at intimidere Deres Frue?“

„Det vil jeg helst ikke tale om, Professor Mundt. Jeg har skrevet det til min Kone, at vi nu begge to skal glemme Fortiden. At jeg er færdig som Politiker — det maa jeg naturligvis finde mig i efter den Skandale, jeg har gjort. Nu har jeg kun tilbage at leve for mit Hjem. Et lykkeligt Familjeliv kan hjælpe En over mange Skuffelser.“

„Ja ja, min gode Jægermester!“ sagde Professoren og rejste sig. „Det glæder mig at se Deres smukke Afskriverarbejde. Lad mig se, De ikke forsømmer det!“

„Hvornaar mener De saa, jeg kan komme hjem, Professor Mundt? I næste Uge, ikke sandt?“

„Lad os haabe det!“